

Sygn. akt VIII *Pa* 45/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek (spraw.)
Sędziowie:	Sędzia SO Małgorzata Andrzejewska Sędzia SO Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa S. O. (O.)

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 19 lutego 2020 r. **sygn. akt** IV P 128/19

1. oddała apelację,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 120 zł. (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia Małgorzata Andrzejewska (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (-) sędzia Grzegorz Tyrka

Sygn. akt VIII Pa 45/20

UZASADNIENIE

S. O. wniósł pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z., domagając się zasądzenia kwoty 11 650 zł, tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu podał, że był zatrudniony u pozwanej na czas nieokreślony na stanowisku aktywnego sprzedawcy usług serwisowych oraz że 29 kwietnia 2019 r. otrzymał oświadczenie o rozwiązaniu z nim umowy o pracę, w którym jako przyczynę wskazano niesatysfakcjonujące wyniki pracy oraz że jego zatrudnienie nie przelożyło się na znaczny wzrost wyników serwisu. W wypowiedzeniu zarzucono mu, że nie wyraża zgody na udział w szkoleniach

dedykowanych w pracy na stanowisku, mimo że podpisał umowę o podnoszeniu kwalifikacji. Według powoda swoją pracę wykonywał starannie, sumiennie i zaangażowaniem, przełożeni nie zgłaszali mu żadnych zastrzeżeń. Zarzucił pracodawcy zawarcie w wypowiedzeniu nieostrego pojęcia „znaczny”. Odnosząc się do kwestii podnoszenia kwalifikacji wyjaśnił, że po podpisaniu umowy o pracę, umowy o podnoszenie kwalifikacji i omówieniu z przełożonym, że szkoleń będzie ograniczona ilość zaczął kolejno w nich uczestniczyć. Wskazał, że każdorazowo po odbyciu szkolenia proszono go dodatkowo o podpisanie skierowania z wymienioną kwotą szkolenia. Jego zdaniem kwoty szkoleń mogły budzić zaniepokojenie dlatego poprosił o przedstawienie mu całkowitego szczegółowego harmonogramu szkoleń wraz z ich kosztami, którego ostatecznie nie otrzymał. Natomiast 27 listopada 2018 r. otrzymał aneks do umowy o podnoszeniu kwalifikacji z datą wsteczną 5 listopada 2018 r, którego podpisania odmówił. Zarzucił pozwanej, że bez załącznika do aneksu nie wiedział, ile ostatecznie wyniosą koszty szkoleń i czy nie będą przewyższać wysokości jego wynagrodzenia. Zdaniem powoda w sytuacji, gdy byłby z różnych przyczyn zmuszony zrezygnować z pracy byłby narażony na roszczenia ze strony pozwanej. Według powoda, próbował on wyjaśnić sprawę z pozwaną. Ponadto przez cały okres zatrudnienia był gotowy do dalszego podnoszenia kwalifikacji jednakże z czasem pozwana przestała go zapisywać na szkolenia. Według powoda rzeczywistymi przyczynami zwolnienia go były: zmiany organizacyjne pozwanej, niechęć do przedstawienia mu harmonogramu, niechęć wypłaty premii rocznej niechęć do zapłaty za urlop.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) sp. z o.o. w Z. wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wyjaśniła, że powód w ramach swoich podstawowych obowiązków zobowiązany był przede wszystkim do opieki nad klientem flotowym i klientem karty M. (...). Jej zdaniem w okresie zatrudnienia powód nienależycie wywiązywał się ze swoich zadań. Pozwana podnosiła, że średnia obrotów w miesiącach pracy powoda była niższa niż średnia za cały okres lat 2018 i 2019, a nadto w okresie zatrudnienia powoda pozyskany został tylko jeden nowy klient, który w okresie 2018 – 2019 wygenerował marżę w wysokości jedynie 1114,90 zł. Powyższe niesatysfakcjonujące wyniki były jedną z przyczyn rozwiązania umowy o pracę. Odnosząc się do drugiej z przyczyn pozwana wyjaśniła, że program S. (...), na który zapisany był powód jest to cykl szkoleń dedykowany dla pracowników (...). (...) te polegają na ćwiczeniach teoretycznych w W. oraz przede wszystkim na coachingu z trenerem w lokalizacji pozwanej spółki. W zależności od możliwości kursanta szkolenie trwa od 14,5 – 22,5 dni szkoleniowych i dlatego na początku trudno jest szacować całość wartości projektu. Wskazała, że nie podpisanie aneksu automatycznie zdyskwalifikowało powoda z udziału w kolejnych etapach szkolenia, a tym samym z możliwości ukończenia całego cyklu. Podniosła, że powód przed podpisaniem umowy został poinformowany o programie szkoleniowym i o jego ewentualnych konsekwencjach na co wyraził zgodę. Odnosząc się do kwestii antydatowania aneksu wyjaśniła, że z jego treści wynika, że umowa będzie obowiązywać od jej podpisania do dnia trwania stosunku pracy. Końcowo podała, że była zainteresowana w ukończeniu przez powoda szkoleń, gdyż ich celem było głównie pozyskiwanie klientów.

Wyrokiem z 19 lutego 2020 r. Sąd Rejonowy w Zabrzu (sygn. akt IV P 128/19) oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

S. O. został zatrudniony w (...) sp. z o.o. w Z. od 5 lipca 2018 r. na podstawie umowy na czas nieokreślony. Powodowi powierzono stanowisko aktywnego sprzedawcy usług serwisowych, w pełnym wymiarze etatu.

Przed zawarciem umowy powoda poinformowano, że będzie zajmował się m.in. : pozyskiwaniem nowych klientów, opieką nad dotychczasowymi klientami, utrzymywaniem dobrych relacji z klientami, wysyłaniem ofert do nowych i dotychczasowych klientów. W trakcie rekrutacji i podpisywania umowy o pracę powód był informowany o konieczności szkolenia. Powód miał zastąpić odchodzącego na emeryturę S. Ś..

Wraz umową o pracę powód zawarł z pozwaną umowę o podnoszeniu kwalifikacji, w której zobowiązał się do podnoszenia kwalifikacji zawodowych poprzez odbycie i ukończenie cyklu szkoleń zgodnie z harmonogramem przekazanym przez organizatora szkolenia. W paragrafie 3 umowy ustalono, że w sytuacji, gdy pracownik nie

odbył szkolenia bez podania uzasadnionego powodu zobowiązany jest do niezwłocznego zwrotu kosztów świadczeń poniesionych przez pracodawcę w całości.

Twórcą szkoleń, z których korzysta pozwana spółka jest Generalny Importer M. (...). To on planuje i emituje na platformie szkoleniowej dostępne szkolenia dla poszczególnych stanowisk. Harmonogramy tworzone są na bieżąco. Wyjątkiem są projekty dla firm zewnętrznych i współpracujących oraz szkolenia zagraniczne. W zależności od rezultatów osiągniętych przez pracownika ścieżka szkolenia może ulec skróceniu bądź wydłużeniu. Pozwana spółka nie ma wpływu na zawartość portalu szkoleń i dostęp do niego.

Powód otrzymał od pozwanej skierowania na szkolenia: w terminie 03.09.2018r. do 04.09.2018r., w terminie 29.10.2018r. do 30.10.2018r., w terminie 19.11.2018r. – 20.11.2018r.

Powód odbył tylko kilka pierwszych szkoleń.

Dnia 27 listopada 2018 r. powód otrzymał aneks do umowy o podnoszeniu kwalifikacji z datą 5 listopada 2018 r. Odmówił podpisania go zarzucając w korespondencji mailowej, że jest antydatowany. Następnie poinformował M. K., że w tej sprawie będzie się bezpośrednio kontaktował z zarządem. Z uwagi na informację o kontaktowaniu się z zarządem M. K. nie odpowiedział na maila. Powód nie chciał podpisać aneksu z uwagi na brak informacji odnośnie ilości szkoleń i ich ewentualnych kosztów. Obawiał się konieczności zwrotu bliżej nieokreślonej kwoty w przypadku ustania zatrudnienia u pozwanej. Korespondował w tej sprawie z A. B..

Odmowa podpisania aneksu spowodowała przerwanie ciągu szkoleń. Z tego względu nie doszło do wstępnej oceny powoda jako pracownika, co uniemożliwiało ustalenie dalszej ścieżki szkolenia i skonstruowanie ewentualnego harmonogramu.

Różnica między kwotą szkolenia widniejącą na portalu szkoleń, a kwotą wskazaną na skierowaniu pracownika wynikała z tego, że na portalu podawano informację o cenie za jeden dzień szkolenia 700 zł, natomiast na skierowaniu wpisywano wartość szkolenia za wszystkie dni 1400 zł – szkolenie dwudniowe.

Pod koniec 2018 r. firma szkoleniowa zlikwidowała dotychczasowy portal i w połowie stycznia 2019 r. zastąpiła go nowym. W nowym portalu nie było informacji zarówno o dotychczas odbytych szkoleniach jak i o tych, które powód miałby odbyć.

W okresie zatrudnienia powód pozyskał jednego nowego klienta, który wcześniej nie korzystał z usług serwisu pozwanej. Pozostali klienci korzystali rok lub dwa lata wcześniej z usług pozwanej.

W lutym 2019 r. powód przygotował ofertę na przetarg ogłoszony przez Regionalne Centrum Krwiodawstwa, która została podpisana przez S. M.. Na dzień przed terminem złożenia przedstawił ją Ł. M.. Ostatecznie oferta została odrzucona, gdyż pozwana nie spełniała wymogów wskazanych w ofercie.

Powód wraz z niedawno przyjętym do serwisu samochodów ciężarowych mechanikiem udał się do klienta w Ś.. Celem wizyty była diagnoza 10 ciężarówek klienta. W czasie diagnostyki uszkodzeniu uległ licznik w jednym z samochodów. Mechanik nie zapisał również danych z diagnozy i nie przesłał ich do serwisu pozwanej.

Dnia 29 kwietnia 2019 r. Ł. M. wręczył powodowi pisemne oświadczenie pozwanej o rozwiązaniu z nim umowy o pracę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wskazano niesatysfakcjonujące wyniki pracy. Pozwana wskazała, że zatrudnienie powoda w firmie nie przelożyło się na znaczny wzrost wyników serwisu. Zarzuciła mu, że nie bierze udziału w szkoleniach dedykowanych w pracy na jego stanowisku pomimo umowy o podnoszeniu kwalifikacji mimo, że o konieczności udziału w szkoleniach, które są niezbędnym warunkiem pracy na zajmowanym stanowisku był poinformowany przed zawarciem umowy o pracę.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o: akta osobowe powoda, wypowiedzenie w aktach osobowych powoda, przebieg projektu doskonalenie sprzedaży (k. 129 – 131), skierowania (k. 61 – 64), aneks do umowy o

podnoszenie kwalifikacji (k. 18), korespondencję mailową (k. 19 – 22 i 100 – 117 oraz 132 – 136), dokumentację mailową (k. 90 – 93), program szkoleniowy (k. 139 i n.), wydruki ze strony starego i nowego portalu szkoleniowego (k. 16 – 17 i 23 – 27), specyfikację istotnych warunków zamówienia (k. 156 i n.), informację (k. 184 i n.), zeznania świadka Ł. M. (k. 195v. i 197v.), zeznania świadka S. Ś. (k. 199v. i 200v.), zeznania świadka M. K., zeznania świadka P. R., zeznania świadka S. M., przesłuchanie przedstawiciela zarządu K. T., częściowo przesłuchanie powoda.

Sąd Rejonowy oparł się na wskazanych wyżej dokumentach i zbieżnych z nimi zeznaniach świadków, przy czym Sąd Rejonowy tylko częściowo uwzględnił przesłuchanie powoda, a to w zakresie w jakim było ono zbieżne z dokumentacją dołączoną do akt sprawy i zeznaniami świadków.

Sąd I instancji uznał, że roszczenie powoda, w tak ustalonym stanie faktycznym nie zasługiwało na uwzględnienie.

W uzasadnieniu prawnym Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 30 §4 k.p., podając że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. Jednocześnie Sąd I instancji wyjaśnił, że przepis ten dopuszcza różne sposoby określenia przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę, przy czym istotne jest, aby z oświadczenia pracodawcy wynikało w sposób niebudzący wątpliwości, co jest istotą zarzutu stawianego pracownikowi i usprawiedliwiającego rozwiązanie z nim stosunku pracy oraz konkretyzacja tej przyczyny – wskazanie konkretnego zachowania pracownika, z którym ten zarzut się łączy, np. poprzez szczegółowe określenie tego zachowania w treści oświadczenia o wypowiedzeniu lub poprzez sformułowanie w sposób uogólniony, jeżeli wynika ze znanych pracownikowi okoliczności, wiążących się w sposób niebudzący wątpliwości z podaną przez pracodawcę przyczyną rozwiązania umowy.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że okoliczności podane pracownikowi na uzasadnienie decyzji pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy, a następnie ujawnione w postępowaniu sądowym, muszą być takie same, zaś pracodawca pozbawiony jest możliwości powoływania się na inne przyczyny mogące przemawiać za zasadnością wypowiedzenia umowy.

Sąd I instancji zwrócił uwagę, że pozwana podała dwie przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę powodowi: niesatysfakcjonujące wyniki pracy powoda, gdyż zatrudnienie powoda w firmie nie przelożyło się na znaczny wzrost wyników serwisu oraz brak udziału w szkoleniach dedykowanych w pracy na jego stanowisku pomimo umowy o podnoszeniu kwalifikacji mimo, że o konieczności udziału w szkoleniach, które są niezbędnym warunkiem pracy na zajmowanym stanowisku był poinformowany przed zawarciem umowy o pracę.

Według Sądu I instancji sposób wskazania przez pracodawcę przyczyny w wypowiedzeniu umowy o pracę czynił zadość wymogom formalnym wynikającym z art. 30 §4 k.p.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana częściowo udowodniła również zasadność dokonanego powodowi wypowiedzenia. Sąd Rejonowy wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził zasadność zarzutu dotyczącego odmowy udziału w szkoleniach. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że powód odmówił podpisania aneksu, czym spowodował przerwanie ciągu szkoleń i naruszenie postanowień umowy o podnoszeniu kwalifikacji. Brak aneksu pociągnął za sobą niemożność dokonania oceny powoda jako pracownika, co z kolei uniemożliwiło ustalenie dalszej ścieżki szkolenia i skonstruowanie ewentualnego harmonogramu, którego tak usilnie domagał się powód. Sąd Rejonowy wskazał, że poza obawą przed koniecznością zwrotu kosztów szkolenia i błędem formalnym (data aneksu) powód nie podał innych powodów odmowy podpisania aneksu. Zdaniem Sądu I instancji obawy powoda mogły wynikać z negatywnej oceny jego pracy wyrażonej przez S. Ś. jednak nie usprawiedliwiało to w żaden sposób niewywiązania się z warunków wcześniej zawartej umowy, zwłaszcza, że powód od samego początku był informowany o konieczności odbycia szkoleń. Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania świadków, z których wynikało, że w pewnym momencie powód zamiast skoncentrować na pracy, skupił swoje wysiłki na uniknięciu odpowiedzialności za odbyte już szkolenie.

W ocenie Sądu I instancji postępowanie dowodowe nie potwierdziło natomiast zasadności zarzutów dotyczących tego, że zatrudnienie powoda w firmie nie przelożyło się na znaczny wzrost wyników serwisu. Sąd Rejonowy podkreślił, że

ani świadkowie ani powód nie byli w stanie wskazać jakich wyników od powoda pozwana oczekiwała. Sąd Rejonowy zwrócił też uwagę, że powód był pracownikiem ze stosunkowo niewielkim stażem, który dopiero zaczął pracę w branży motoryzacyjnej. Ponadto na wyniki osiągane przez serwis pozwanej wpływ miały nie tylko działania powoda ale także innych pracowników. Zdaniem Sądu I instancji pozwana nie miała do końca sprecyzowanych kryteriów odnośnie tego co należy rozumieć przez pozyskanie nowego klienta. Według Sądu Rejonowego strona pozwana nie zdołała też wykazać okoliczności dotyczących niezadowolenia klientów z pracy powoda. Ponadto powód nie mógł ponosić odpowiedzialności za błędy mechanika w czasie diagnostyki w Ś.. Sąd I instancji podkreślił, że okoliczności dotyczące niewłaściwego wykonywania obowiązków, czy niezadowolenia klientów nie zostały wskazane w wypowiedzeniu i jako takie nie podlegały badaniu w niniejszym postępowaniu.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy uznał, że wypowiedzenie dokonane powodowi jest uzasadnione, ponieważ wystarczającym jest by jedna z przyczyn wskazanych pracownikowi w wypowiedzeniu umowy była rzeczywista, konkretna i uzasadniona, aby wypowiedzenie mogło być uznane za zgodne z przepisami i uzasadnione. Dlatego też Sąd Rejonowy oddalił żądanie zasądzenia odszkodowania.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z §9 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 poz. 1804, ze zm).

Apelację wniósł powód i zaskarżył wyrok w całości.

Powód zarzucił wyrokowi Sądu I instancji naruszenie przepisów postępowania poprzez: pomijanie przez Sąd I instancji złożonych przez niego wniosków dowodowych; błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy; przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego na korzyść pozwanej, w szczególności poprzez uwzględnienie zeznań świadków powołanych przez pozwaną, którzy byli z nią w stałym kontakcie w związku z zatrudnieniem u niej; zmianę w trakcie rozprawy składu ławników.

W uzasadnieniu podnosił, że z pozwaną wiązała go umowa o pracę z 5 lipca 2018 r. wraz z aneksem o podnoszeniu kwalifikacji zawodowych, której integralną część miał stanowić harmonogram szkoleń. Tymczasem – pomimo nalegania powoda – pozwana nie wywiązała się z przedstawienia harmonogramu szkoleń, natomiast przygotowała aneks z 27 listopada 2018 r. do umowy o pracę, w którym zawarto zapis, że harmonogramy są tworzone na bieżąco. Powód nie podpisał tego aneksu i twierdził, że wobec braku jego akceptacji, aktualne pozostają warunki dotychczasowe. Wobec tego to pozwana przestała zapisywać powoda na szkolenia, a zatem nie można uznać, że powód odmówił udziału w szkoleniach, a w konsekwencji nie można uznać wypowiedzenia umowy o pracę z tej przyczyny za uzasadnione.

Wywodząc apelację powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości z uwzględnieniem w szczególności jego części dotyczącej rozstrzygnięcia przyczyny dotyczące zarzutu, że powód odmówił udziału w szkoleniach i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda odszkodowania w kwocie 11 650 zł, a nadto zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania w obu instancjach.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest uzasadniona.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżony wyrok jest trafny albowiem odpowiada prawu.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że dokonując analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, do czego sąd II instancji jest nie tylko uprawniony ale i zobowiązany, Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił

wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz dokonał prawidłowej ich oceny.

Nie znajduje potwierdzenia zarzut apelującego jakoby Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i źle ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zarzuty te sprowadzają się w zasadzie do naruszenia normy zawierającej zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych reguł procesu cywilnego. Odnosi się ona zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub omawiając wiary zeznaniom dowodowym kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok SN z 29 września 2000r. V CKN 94/00, LEX 52589, wyrok SN z 14 grudnia 2001r. V CKN 561/00, LEX 52713).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z 3 września 1969r., PR 228/69, nie publikowany, wyrok SN z 7 stycznia 2005r., IV CK 387/04, LEX nr 177263, wyrok SN z 15 kwietnia 2004r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

Podkreślić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, które dowody uznał za podstawę swoich ustaleń faktycznych, uzasadniając przyjęte przez siebie stanowisko. Z kolei apelacja pozwanej jest jedynie polemiką ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I Instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego. Stanowisko takie zostało zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z 5 listopada 1998r. (sygn. I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji pozwanej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Wynik postępowania dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż jedna ze wskazanych w wypowiedzeniu umowy o prace przyczyn wypowiedzenia okazała się zasadna. A mianowicie , odmowa powoda udziału w szkoleniach związanych z podnoszeniem kwalifikacji zawodowych na zajmowanym przez powoda stanowisku pracy.

Powód zawierając umowę o pracę miał świadomość konieczności odbycia cyklu szkoleń, związanych ze stanowiskiem pracy, które mu zaproponowano. (...) były dostosowane indywidualnie do osoby powoda. Twórcą szkoleń, z których korzystała pozwana był Generalny Importer M. (...). Podmiot ten organizował i planował szkolenia dla pracowników pozwanej, a następnie emitował na platformie szkoleniowej informacje o dostępności szkoleń dla poszczególnych stanowisk. Harmonogramy tworzone były na bieżąco. Wyjątkiem były jedynie projekty dla firm zewnętrznych i współpracujących oraz szkolenia zagraniczne. Z czasem jednak zaprzestał zapisywać się na szkolenia, podnosząc szereg okoliczności, które nie uzasadniały jego decyzji. Wskazać należy, iż łącząca strony umowa o podnoszeniu kwalifikacji zawodowych przez powoda, w sposób konkretny określała zasady na jakich powód ma szkolenia odbywać. Okoliczności sprawy wskazują, iż powód na początku stosował się do tych zasad. Istotnym jest w sprawie, że to nie

pozwana organizowała szkolenia, ale podmiot zewnętrzny. Pozwana nie miała wpływu na ich treść ani organizację. Obowiązkiem pozwanej było jedynie uiszczenie opłaty za szkolenia.

W ocenie Sądu Okręgowego w sprawie nie zaszły żadne istotne okoliczności, które by uzasadniały odmowę powoda udziału w szkoleniach. Powoływanie się przez powoda na przedmiotowy aneks z dnia 5.11.2018r. nie miał istotnego znaczenia dla powoda, bowiem z jego treści wynikało, iż harmonogramy szkoleń są tworzone na bieżąco, co już i tak miało miejsce wcześniej, a ponadto aneks miał obowiązywać od daty podpisania go przez powoda, a nie od daty widniejącej na wstępie. Koszty szkoleń były jasno określone i powód miał możliwość zapoznania się z nimi. To pozwana ponosiła w całości te koszty. Powód nigdy nie został obciążony z tego tytułu. Powód był o terminach szkoleń powiadamiany wcześniej, albo uczestniczył w szkoleniach podczas godzin pracy. Obowiązkiem pozwanej było dostarczyć powodowi skierowanie na szkolenie, a nie harmonogramu szkoleń, zaś obowiązkiem powoda było uczestniczenie w szkoleniu.

Reasumując, wskazana przez pozwaną przyczyna wypowiedzenia powodowi umowy o pracę, a opisana wyżej, była uzasadniona. Powód odmówił udziału w szkoleniach, które były konieczne na zajmowanym przez niego stanowisku, a przyczyna odmowy nie była zasadna. Pozwana, jako pracodawca miała prawo wymagać od powoda aby podnosił swoje kwalifikacje zawodowe, niezbędne na powierzonym mu stanowisku. Już ta przyczyna była na tyle istotna, konkretna i zasadna, iż wypowiedzenie nie naruszało przepisów prawa w tym zakresie.

Z wyżej wskazanych względów apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, dlatego na mocy art. 385 kpc orzeczono o jej oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego poniesionych przez stronę pozwaną w II instancji orzeczono po myśli art. 98 kpc w zw. z w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 poz. 1800, ze zm).

(-) sędzia Małgorzata Andrzejewska (-) sędzia Jolanta Łanowy-Klimek (-) sędzia Grzegorz Tyrka